RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 105.307 van 28 maart 2002
in de zaak A. 72.168/VII-14.934.

In zake : Corry SCHEELEN-NOUWEN,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Corry SCHEELEN-NOUWEN op 21 november 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 18 september 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij haar beroep tegen het besluit van 25 maart 1996 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Neerpelt houdende weigering van de milieuvergunning voor het uitbreiden van een varkensbedrijf aan de Kampstraat 18 te Neerpelt, niet wordt ingewilligd en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 19 juli 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 21 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 februari 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekster, en van bestuurssecretaris T. ROOSEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>Feitenuiteenzetting</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak zich als volgt aandienen :

1.1. De verzoekster baat aan de Kampstraat te Neerpelt een rundvee- en een varkensinrichting uit.

1.2. Op 14 december 1995 vraagt zij aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Neerpelt een milieuvergunning voor het veranderen, met name het wijzigen, van haar inrichting. Zij beoogt een uitbreiding met 257 varkens "om tot een regularisatie te komen".

1.3. Op 25 maart 1996 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Neerpelt de gevraagde vergunning.

1.4. Met een op 24 april 1996 ter post aangetekend schrijven stelt de verzoekster administratief beroep in tegen de voornoemde beslissing.

In haar beroepschrift deelt zij mee dat ze gehoord wil worden door de provinciale milieuvergunningscommissie en de bestendige deputatie.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen uitgebracht :

(a) De Vlaamse Landmaatschappij adviseert negatief omwille van de stijging van de vergunde mestproductie.

(b) Ook het bestuur milieuvergunningen adviseert negatief. In het advies leest men onder meer :

"Waarderingspunten voor de inrichting :

stal 1 : 257 dieren	-	stalsysteem (roostervloer < 50%) =	10 punten
	-	stalverluchtingssysteem (mechanisch, zonder pet) =	40 punten
	-	mengmestopslag onder de vloer	20 punten
stal 2 : 130 zeugen	-	stalsysteem (roostervloer > 50%) =	20 punten
	-	stalverluchtingssysteem (mechanisch, met pet) =	20 punten
	-	mengmestopslag onder de vloer	20 punten
stal 3 : 200 varkens	-	stalsysteem (roostervloer < 50%) =	10 punten
	-	stalverluchtingssysteem (mechanisch, zonder pet) =	40 punten
	-	mengmestopslag onder de vloer	20 punten
388 varkens	-	stalsysteem (roostervloer > 50%) =	20 punten
	-	stalverluchtingssysteem (natuurlijk, muren) =	10 punten
	-	mengmestopslag onder de vloer	20 punten

Het aantal waarderingspunten bedraagt 61

De afstand tot woonuitbreidingsgebied, natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat, bosreservaat, gebied voor verblijfsrecreatie en woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter dient voor 975 varkens en 61 waarderingspunten minstens 250 m te bedragen.

2. Ligging

De inrichting is volgens het gewestplan NEERPELT-BREE (K.B. van 22.03.78) gelegen in een agrarisch gebied, op een afstand van :
150 m van een woongebied met landelijk karakter;
220 m van een woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter;
100 m van een woonuitbreidingsgebied;
3.600 m van een recreatiegebied;
600 m van een natuurgebied;
1.100 m van een waterwingebied.

De inrichting is niet gelegen binnen een waterwingebied en/of beschermingszone type I, II of III".

Voorts leest men in het advies :

"De afstandsregels en de waarderingspunten zijn berekend voor een gesloten bedrijf. Dit betekent dat met 975 dieren en 61 waarderingspunten elke stal op minstens 250 m van woonuitbreidingsgebied, natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat, bosreservaat, gebied voor verblijfsrecreatie en woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter dient te liggen. Voor een open varkensbedrijf dient deze afstand 1.000 m te zijn".

En verder :

"Overwegende dat het bedrijf niet voldoet aan de afstandsregels, daar het op 100 m gelegen is van een woonuitbreidingsgebied en op 220 m van een woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter; dat volgens de berekening van het aantal waarderingspunten (61 en 975 varkens) deze afstand minstens 250 meter dient te bedragen voor een gesloten varkensbedrijf".

(c) Het bestuur ruimtelijke ordening adviseert gunstig omdat de inrichting ligt in een agrarisch gebied.

(d) Het LISEC (v.z.w. Limburgs Studiecentrum voor ecologie en bosbouw) adviseert gunstig, vermits er geen kwetsbare ekotopen in de omgeving liggen.

(e) De provinciale deskundige leefmilieu adviseert ongunstig. In het advies leest men onder meer :

"de inrichting valt voor de uitbreiding onder de verbods- en afstandsregels van Vlarem-II aangezien de afstand tot woonuitbreidingsgebied slechts 100 m. bedraagt en deze volgens het aantal waarderingspunten 250 m. moet zijn".

(f) Op 2 juli 1996 brengt de provinciale milieuvergunningscommissie een unaniem ongunstig advies uit. Tijdens de zitting wordt de verzoekster gehoord. Verzoeksters raadsman legt ten behoeve van de commissie een nota neer.

1.6. In een ten behoeve van de bestendige deputatie door de administratie opgemaakte nota van 17 juli 1996 wordt aangestipt dat de verzoekster vroeg om tevens gehoord te worden door de bestendige deputatie.

In de nota leest men :

"Indien de Bestendige Deputatie mevrouw SCHEELEN-NOUWEN eveneens wil horen, dient de termijn om uitspraak te doen over hogervermeld beroep, met 1 maand verlengd te worden".

De bestendige deputatie heeft volgens de administratie de volgende beslissingsmogelijkheden : ofwel het beroep niet inwilligen omdat de inrichting niet voldoet aan de afstandsregels en er bovendien een stijging van de mestproductie is, ofwel de verzoekster horen. De administratie stelt voor het beroep niet in te willigen.

In fine van de nota wordt de aandacht erop gevestigd dat de uiterste datum voor het treffen van een beslissing 25 augustus 1996 is, zoniet is de vergunning stilzwijgend toegekend.

De laatste nuttige zitting van de bestendige deputatie is 22 augustus 1996.

1.7. Op 8 augustus 1996 beslist de bestendige deputatie de behandelingstermijn van het beroep met één maand te verlengen. Dit besluit is als volgt gemotiveerd :

> "Overwegende dat gelet op het verloop van het dossier het niet mogelijk is de normale behandelingstermijn van vier maanden, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroepschrift, te eerbiedigen; dat het bijgevolg noodzakelijk is deze behandelingstermijn met één maand te verlengen".

Dit besluit wordt aan de verzoekster betekend met een aangetekend schrijven van 9 augustus 1996.

1.8. Met een schrijven van 20 augustus 1996 wordt aan de verzoekster medegedeeld dat de bestendige deputatie beslist heeft een hoorzitting te houden waarop zij en/of haar raadsman worden uitgenodigd. De hoorzitting zal plaatsvinden op dinsdag 27 augustus 1996.

1.9. Verzoeksters raadsman legt ten behoeve van de bestendige deputatie een nota van 27 augustus 1996 neer.

1.10. In een nota van 4 september 1996 ten behoeve van de bestendige deputatie stelt de administratie voor verzoeksters beroep niet in te willigen omdat de aanvraag indruist tegen de afstandsregels van Vlarem II en er een stijging is van de mestproductie. De aandacht wordt er op gevestigd dat de uiterste datum voor het treffen van een beslissing 25 september 1996 is (laatste zitting van de bestendige deputatie is 18 september 1996), zoniet is de vergunning stilzwijgend toegekend.

1.11. Op 18 september 1996 wordt het bestreden besluit genomen : verzoeksters beroep wordt niet ingewilligd en het besluit van 25 maart 1996 van het college van burgemeester en schepenen wordt bevestigd.

Dit besluit steunt op de volgende motieven :

> “Overwegende dat het bedrijf niet voldoet aan de afstandsregels, daar het op 100 meter gelegen is van een woonuitbreidingsgebied en op 220 meter van een

woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter; dat volgens de berekening van het aantal waarderingspunten (61 en 975 varkens) deze afstand minstens 250 meter dient te bedragen voor een gesloten varkensbedrijf;

Overwegende dat de aanvraag betrekking heeft op een bestaande veeteeltinrichting die de bestaande vergunning van de inrichting wenst uit te breiden; dat de vergunde mestproduktie van deze inrichting 4.417,66 kg P_2O_5 is (overeenkomstig 92 beren en zeugen (excl. biggen), 38 zeugen (incl. biggen) en 588 andere varkens); dat de beoogde verandering (uitbreiding) van deze inrichting zou resulteren in een vergunde mestproduktie van 5.702,66 kg P_2O_5 (overeenkomstig 92 beren en zeugen (excl. biggen), 38 zeugen (incl. biggen) en 845 andere varkens); dat de gevraagde verandering een stijging van de vergunde mestproduktie tot gevolg heeft; dat de aanvraag bijgevolg een aanvraag tot verandering betreft van een milieuvergunning die niet verenigbaar is met artikel 13 van het vergunningenbesluit, aangezien de aangevraagde verandering een stijging van de vergunde mestproduktie van deze inrichting tot gevolg heeft";

2. <u>Gegrondheid van het beroep</u>

2.1.1.1. Overwegende dat het eerste middel wordt "genomen uit machtsoverschrijding en uit de schending van artikel 25 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (...), artikel 50 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem) en het rechtszekerheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"; dat de verzoekster betoogt dat zij een stilzwijgende vergunning heeft verkregen doordat het bestreden besluit werd genomen buiten de voorgeschreven termijn van vier maanden na de ontvangst van het beroep, en dat het besluit tot verlenging van de beslissingstermijn onwettig is, omdat het niet afdoende werd gemotiveerd; dat zij, na het citeren van de motivering van het laatstvermeld besluit, aangaande die motivering doet gelden :

"Terwijl, de bevoegde overheid slechts bij gemotiveerd besluit de termijn waarbinnen zij uitspraak moet doen, kan verlengen met maximum één maand (art. 23bis MVD); deze motivering in de akte zelf moet opgenomen zijn en de in de akte opgenomen motivering afdoende moet zijn door de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die eraan ten grondslag liggen en aldus de concrete omstandigheden eigen aan de zaak moeten worden vermeld, wat inhoudt dat vage algemene stijlformules die voor ieder dossier kunnen worden gebruikt uitgesloten zijn,

Zodat, de bestendige deputatie met de aangehaalde motivering de termijnverlenging niet naar behoren van recht motiveert";

dat zij in dit verband nog aanvoert :

"Het belang van de door het milieuvergunningsdecreet ingestelde behandelingstermijnen wordt door de decreetgever onderstreept door de sancties die hij eraan verbindt.

De overheid moet, gelet op de rechtszekerheid, de termijnen eerbiedigen. Laat de overheid de behandelingstermijn voor het beroep verstrijken in het geval dat de aanvraag in eerste aanleg geweigerd werd, dan ontstaat er stilzwijgend een vergunning.

Het is pas bij decreet van de Vlaamse Raad van 22 december 1993 dat bij wijze van uitzondering een mogelijkheid wordt voorzien om de termijn te verlengen.

De termijnverlenging mag natuurlijk ook geen automatisme worden. Daarom werd vereist dat de verlenging moet gemotiveerd worden. Aangezien het om een uitzondering gaat, gelden de vereisten voor een adequate motivering hier bij uitstek";

2.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat het besluit tot verlenging van de beslissingstermijn afdoende gemotiveerd is en dat de verzoekster de redenen van die verlenging kende, nu zij zelf aan de basis ervan lag doordat zij door de bestendige deputatie wilde gehoord worden;

2.1.1.3. Overwegende dat de verzoekster in haar memorie van wederantwoord stelt dat de bedoelde motivering niet meer is dan een standaardformulering; dat zij voorts doet gelden :

"De tegenpartij doet het voorkomen dat de voorziene termijn van 4 maanden niet volstond omwille van het feit dat beroepster wilde gehoord worden door de provinciale milieuvergunningscommissie en door haarzelf.

Beroepster heeft evenwel enkel gebruik gemaakt van de decretale mogelijkheid om gehoord te worden. Dit kan geen invloed hebben op de behandelingstermijn, aangezien voor het vaststellen van de behandelingstermijnen daar rekening mee werd gehouden. Dat beperkt gebruik van haar hoorrecht, doet niets af aan de motiveringsverplichting van de tegenpartij.

Bovendien weze het herhaald dat de verplichting om een termijnverlenging te motiveren juist aanduidt dat een termijnverlenging de uitzondering is en geen automatisme mag worden. De decretale overheid is er dan ook van uitgegaan dat in normale omstandigheden een termijn van 4 maanden dient te volstaan.

De mogelijkheid van een termijnverlenging met een maand zoals voorzien in artikel 23 bis MVD en ingevoegd door artikel 51 van het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994 strekt, blijkens de parlementaire voorbereiding, ertoe om in ingewikkelde en/of delicate dossiers een eventuele reflectieperiode in te bouwen die een meer verantwoorde, betere besluitvorming zou toelaten (zie BILLIET, C., 'Het milieuvergunningsstelsel, normstelling en normhandhaving : het recente wetgevende werk', in Milieuvergunningen en milieumeldingen, Brugge, die Keure, 1993, 40).

De termijnverlenging is geenszins ingegeven door dergelijke motieven.

Het weze benadrukt dat de korte maximumduur van de verlenging ingegeven is omwille van de rechtszekerheid van de exploitanten (zie BILLIET, C., 'Het milieuvergunningsstelsel, normstelling en normhandhaving : het recente wetgevende werk', in Milieuvergunningen en milieumeldingen, Brugge, die Keure, 1993, 40).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verschillende adviesverlenende instanties tijdig hun advies gegeven hebben aan de provinciale milieuvergunningscommissie. Beroepster werd vervolgens gehoord voor de provinciale milieuvergunningscommissie op de zitting van 2 juli 1996, waarvoor ze uitgenodigd werd bij schrijven van 21 juni 1996.

Ter zitting van 2 juli 1996 bracht de provinciale milieuvergunningscommissie reeds haar ongunstig advies uit. Uit de memorie van antwoord van de tegenpartij blijkt dat zij op 25 juli 1996, hetzij één maand voor het verstrijken van de beslissingstermijn, het dossier besproken heeft en besloten heeft om beroepster te horen.

In de nota van de administratie, gericht aan de tegenpartij, dd. 17 juli 1996 (stuk 28 administratief dossier) wordt gesteld :

> 'Indien de Bestendige Deputatie mevrouw SCHEELEN-NOUWEN eveneens wil horen, dient de termijn om uitspraak te doen over hogervermeld beroep, met 1 maand verlengd te worden'.

Een reden voor deze termijnverlenging wordt niet gegeven. In een tweede nota van de administratie dd. 17 juli 1996 wordt reeds vooruitgelopen op de beslissing van de tegenpartij dd. 25 juli 1995 :

> 'Ten gevolge van de principesbeslissing dd. 25 juli 1996, van de Bestendige Deputatie gaat hierbij het ontwerp van VERLENGINGSBESLUIT.
>
> Indien het College akkoord gaat, kan dit, voor kennisgeving aan de aanvrager en de andere belanghebbenden, worden ondertekend.
>
> De uiterste datum voor het treffen van het verlengingsbesluit is 13 augustus 1996 (laatste zitting B.D. van 8 augustus 1996).
>
> Het College gelieve te beslissen
>
> Hasselt, 17 juli 1996'

De argumentatie van de tegenpartij dat de beslissingstermijn diende verlengd te worden met een maand, aangezien de laatste zitting van de Bestendige Deputatie reeds plaatsvond op 8 augustus 1996 en beroepster en haar raadsman tijdig dienden uitgenodigd te worden voor de hoorzitting, gaat niet op.

Niets belette de tegenpartij om op de zitting van 25 juli 1996 te beslissen om beroepster te horen op 8 augustus 1996. Vanaf 26 juli 1996 tot 8 augustus 1996 resteerden er nog 16 dagen.

Uiteindelijk werd beroepster zelfs pas bij schrijven van 20 augustus 1996 uitgenodigd voor de zitting van 27 augustus 1996, zodat zij slechts zes dagen voor de zitting werd uitgenodigd";

2.1.1.4. Overwegende dat de verzoekster in haar laatste memorie aan haar argumentatie nog toevoegt dat, vermits zij nooit om uitstel heeft verzocht, zij niet de oorzaak is van een beslissing die niet werd genomen binnen de normale behandelingstermijn van vier maanden, en dat in het betrokken besluit niet gerefereerd wordt aan haar verzoek om te worden gehoord, als reden van dat besluit; dat zij vervolgens het belang van dat besluit in de volgende bewoordingen argumenteert :

> "Men kan derhalve helemaal niet voorhouden dat de beslissing voor termijnverlenging een 'relatief onbelangrijke beslissing' zou uitmaken. Integendeel vormt artikel 23 bis Milieuvergunningsdecreet (ingevoegd bij decreet van 22 december 1993) een uitzondering op de bijzondere vervalregeling van artikel 25 Milieuvergunningsdecreet. Gelet op de rechtszekerheid

i.v.m. het al dan niet van rechtswege ontstaan van een stilzwijgende milieuvergunning, dient de termijnverlenging beperkend te worden geïnterpreteerd, hetgeen alleen al blijkt uit de eis van 'het gemotiveerd besluit' zoals uitdrukkelijk aangehaald in artikel 23 bis Milieuvergunningsdecreet";

2.1.1.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog doet gelden

"dat de opgegeven motivering tot verlenging met één maand van de termijn om over het beroep uitspraak te doen, gelezen in de feitelijke context die zich voordeed, voldoende duidelijk maakt waarom tot een termijnverlenging werd besloten en niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat zij dan ook voldoet aan de eis van de formele motivering, temeer daar moet rekening worden gehouden met de relatieve onbelangrijkheid van de beslissing tot verlenging van de behandelingstermijn met één maand, zijnde een voorbereidende beslissing die voorafgaat aan het uiteindelijk besluit waarbij uitspraak wordt gedaan over het beroep";

2.1.2. Overwegende dat het middel niet gegrond is om de volgende redenen :

2.1.2.1. Artikel 23bis van het milieuvergunningsdecreet, ingevoegd bij decreet van de Vlaamse Raad van 22 december 1993, bepaalt wat volgt :

"Bij gemotiveerd besluit kan de bevoegde overheid de termijn waarbinnen zij uitspraak moet doen eenmaal verlengen met maximum één maand. Zij deelt deze beslissing mee aan de aanvrager en aan de indiener van het beroep voor het verstrijken van de vastgestelde termijn".

2.1.2.2. De motivering van de bewuste beslissing luidt als volgt :

"Overwegende dat gelet op het verloop van het dossier het niet mogelijk is de normale behandelingstermijn van vier maanden, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroepschrift, te eerbiedigen; dat het bijgevolg noodzakelijk is deze behandelingstermijn met één maand te verlengen".

2.1.2.3. De rechtsfiguur van de stilzwijgende vergunning is, vanuit het oogpunt van de bescherming van de mens en het leefmilieu tegen hinderlijke inrichtingen, de minst aangewezen manier om "uitspraak" te doen over een vergunningsaanvraag, omdat ze uit haar aard de minste waarborgen op een behoorlijk onderzoek -dat trouwens ook in principe in het belang is van de aanvrager- van de vergunningsaanvraag biedt.

De finaliteit van de leefmilieuregelgeving legt dus op dat de overheid alles in het werk stelt om, tijdig, tot een uitdrukkelijke beslissing te komen.

Dit impliceert dat de figuur van de stilzwijgende vergunning -die overigens door het Hof van Justitie in zijn arrest van 14 juni 2001 gewezen in de zaak C-230/00, ingeleid door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk België, strijdig wordt geacht met niet minder dan vijf richtlijnen van de Europese Raad- door de decreetgever uiteraard niet geconcipieerd kan zijn als een doel dat op zichzelf door een aanvrager kan worden nagejaagd.

2.1.2.4. Het besluit tot verlenging van de beslissingstermijn is slechts een louter voorbereidende handeling, voorafgaand aan de eindbeslissing over verzoeksters aanvraag, die op zichzelf de verzoekster geenszins grieft.

Dat besluit heeft immers geen enkele invloed op de inhoud van de uiteindelijke uitspraak over haar beroep.

Het feit dat een aanvrager i.p.v. vier maanden, vijf maanden op de beslissing moet wachten, schaadt geenszins het rechtszekerheidsbeginsel; hij weet immers dat de regelgeving dergelijke -korte- termijnen voorschrijft.

Die door het milieuvergunningsdecreet ingestelde mogelijkheid tot verlenging van de termijnen beoogt, zoals de verzoekster ook aangeeft, “een meer verantwoorde, betere besluitvorming”, hetgeen in beginsel in het belang is, zowel van de aanvrager van een vergunning, als van de bescherming van mens en leefmilieu.

2.1.2.5. De eisen die men aan de motivering van een beslissing oplegt, dienen gerelateerd te worden aan het belang van die beslissing, en aan de snelheid waarmee ze moet worden genomen.

In dit verband dient er op de eerste plaats rekening mee te worden gehouden dat de overheid snel, binnen de decretaal bepaalde termijnen, moet beslissen om een stilzwijgende vergunning te voorkomen.

Het zou absurd zijn te eisen dat het besluit tot verlenging met -amper- één maand van de beslissingstermijn dermate uitgebreid zou moeten worden gemotiveerd, dat daardoor een groot deel van die beslissingstermijn verloren gaat aan een weinig beduidende tussenstap in de vergunningsprocedure.

2.1.2.6. In dit licht bekeken is de motivering van de bedoelde beslissing, die aan de verzoekster werd betekend, hoewel ze summier is, toch voldoende.

Ze leert de verzoekster dat de termijn wordt verlengd omdat het procedureverloop dit noodzaakt.

Het procedureverloop is aan de verzoekster bekend.

Gelet op hetgeen hoger werd gesteld, kan dit uit het oogpunt van de formele motiveringsplicht volstaan.

2.1.2.7. De verzoekster heeft gevraagd om niet alleen door de provinciale milieuvergunningscommissie, maar ook door de bestendige deputatie gehoord te worden.

Het is om die reden dat de administratie aan de bestendige deputatie heeft gesuggereerd de beslissingstermijn te verlengen en er mag redelijkerwijze worden van uit gegaan dat het dat aspect van het "verloop van het dossier" is dat de bestendige deputatie tot haar besluit heeft gebracht.

Dit horen van de aanvrager door de bestendige deputatie -hoewel het desbetreffende verzoek geenszins laakbaar is- is niet in de procedure voorzien en gaat derhalve het "normale" procedureverloop te buiten.

De "ingewikkeldheid" van een dossier kan ook zijn oorsprong vinden in het procedureverloop.

Er kan dan ook aangenomen worden dat de verwerende partij in redelijkheid tot de conclusie kon komen dat zij, teneinde te kunnen ingaan op de vraag van de verzoekster, de beslissingstermijn met één maand moest verlengen;

2.2.1.1. Overwegende dat het tweede middel is genomen uit

> "de schending van artikel 27 van het decreet van 28 juni 1995 betreffende de milieuvergunning (MVD),
> doordat, de bestendige deputatie in zijn bestreden besluit geen rekening houdt met de omstandigheid dat het voorwerp van de procedure een aanvraag betreft voor de verandering van een bestaande inrichting door de uitbreiding ervan, zonder dat die inrichting daardoor in een hogere klasse moet worden ingedeeld,
> terwijl, slechts een vergunning moet worden aangevraagd telkens de verandering van een vergunde inrichting de indeling van de inrichting in een hogere klasse tot gevolg heeft, en indien dat niet het geval is, moet de verandering slechts gemeld worden aan de overheid die in eerste aanleg bevoegd is; deze overheid kan de verandering dan bij wege van aktename vergunnen; enkel wanneer die overheid vaststelt dat de verandering van die aard is dat zij een bijkomend risico voor de mens of een aantasting voor het leefmilieu inhoudt of dat de bestaande hinder vergroot, volstaat de melding niet en dient een vergunning te worden aangevraagd,
> zodat, de bestendige deputatie artikel 27 MVD schendt door, net zoals het schepencollege, na te laten vast te stellen dat de voorgenomen verandering een bijkomend risico voor de mens of een aantasting voor het leefmilieu inhoudt of dat de bestaande hinder er door vergroot en door zich niet uit te spreken over de akteneming maar te handelen alsof een vergunningsaanvraag nodig is";

2.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat de verzoekster zelf een milieuvergunningsaanvraag indiende, en in haar beroepschrift geen bezwaar formuleerde tegen het feit dat het college van burgemeester en schepenen geen akteneming van de verandering van de inrichting in overweging heeft genomen; dat zij er voorts op wijst dat de hinder door de uitbreiding toeneemt;

2.2.1.3. Overwegende dat de verzoekster in haar memorie van wederantwoord nog doet gelden dat zij geen keuze had en dat de stelling dat de hinder door de uitbreiding zal toenemen, door geen enkel argument wordt ondersteund;

2.2.2. Overwegende dat artikel 27 van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

> "§ 1. Een vergunning moet worden aangevraagd telkens de verandering van een vergunde inrichting de indeling van die inrichting in een hogere klasse tot gevolg heeft, en bij toevoeging. De aanvraag wordt ingediend bij de overheid die bevoegd is om in eerste aanleg uitspraak te doen overeenkomstig de klasse waartoe de inrichting behoort.
> § 2. In de andere gevallen moet de verandering worden meegedeeld aan de overheid die in eerste aanleg bevoegd is.
> Die overheid kan de verandering bij wege van aktename vergunnen. Op de aktename zijn de bepalingen van artikel 14, §1 inzake bekendmaking en artikel 23 van toepassing.
> Een vergunning moet worden aangevraagd indien deze overheid vaststelt dat de verandering van die aard is dat zij een bijkomend risico voor de mens of een aantasting van het leefmilieu inhoudt of de bestaande hinder vergroot.
> § 3. De Vlaamse Regering bepaalt nadere regelen in verband met de verandering van de vergunde inrichting";

Overwegende dat deze bepaling niet voorschrijft, noch inhoudt, dat de overheid, wanneer ze wordt gevat van een aanvraag voor een vergunning, ambtshalve moet onderzoeken of een akteneming niet tot de mogelijkheden behoort; dat zij er daarentegen mag van uitgaan dat, wanneer de vergunningsaanvraag betrekking heeft op een verandering die niet de indeling van de inrichting in een hogere klasse tot gevolg heeft of op een toevoeging, de aanvrager zelf van oordeel is dat de gevraagde verandering van die aard is dat ze een bijkomend risico voor de mens of een aantasting van het leefmilieu inhoudt of de bestaande hinder vergroot en daarom een vergunning wenst te bekomen; dat de overheid dan ook over die aanvraag moet beslissen, hetgeen zij in casu heeft gedaan; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1.1. Overwegende dat een zesde middel wordt "genomen uit de schending van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II), i.h.b. artikel 5.9.4.2, doordat de waarderingspunten werden bepaald voor gans de inrichting, terwijl, de waarderingspunten dienen te worden bepaald per stal";

2.3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de waarderingspunten eerst per stal berekend werden, waarna het gemiddelde berekend werd voor alle stallen behorend tot de inrichting, zoals blijkt uit het advies van het bestuur milieuvergunningen;

2.3.2. Overwegende dat uit het advies van het bestuur milieuvergunningen blijkt dat, zoals voorgeschreven door artikel 5.9.4.2 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II), de waarderingspunten eerst per stal, en vervolgens voor de ganse inrichting, werden toegekend; dat het middel feitelijke grondslag mist;

2.4.1.1. Overwegende dat het zevende middel als volgt is geformuleerd :

> "Zevende middel, genomen uit de schending van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, i.h.b. artikel 11,
>
> doordat, het bestreden besluit zijn weigering o.m. steunt op de afstandsregels opgenomen in Vlarem II,
>
> terwijl, de afstandsregels tussen woongebieden en woongebieden met landelijk karakter en landbouwinrichtingen van stedenbouwkundige aard zijn en geregeld worden in het koninklijk besluit van 28 december 1972,
>
> zodat, het bestreden besluit door andere afstandsregels voor ruimtelijke scheiding toe te passen dan deze opgenomen in artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, de in het middel aangehaalde bepalingen schendt.
>
> Toelichting
>
> 1. In Vlarem II zijn afstandsregels opgenomen in de afdeling 5.9.4. : bijkomende voorwaarden m.b.t. de ligging van varkensstallen.
>
> Het doel van deze maatregelen is dus enkel de ligging van de stallen te regelen. Dat is duidelijk een maatregel van ruimtelijke ordening en stedenbouw.
>
> De in Vlarem II aldus opgenomen regels zijn bijgevolg aangetast door machtsafwending, zodat ook deze regels, gelet op artikel 159 Grondwet niet kunnen toegepast worden.
>
> 2. Uit Afdeling 5.9.8. Vlarem II blijkt afdoende dat de regels van afdeling 5.9.4. niet ingesteld zijn met de bedoeling milieuhinder te beperken, aangezien afdeling 5.9.8. afzonderlijk regelt en daardoor o.m. regels zijn m.b.t. geur-hinder";

2.4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij o.m. antwoordt dat Vlarem II gesteund is op artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet dat stelt dat met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu de milieuvoorwaarden die de Vlaamse regering mag uitvaardigen ook bepalingen kunnen bevatten die de toelaatbaarheid van bepaalde inrichtingen in sommige gebieden beperken of verbieden; dat zij doet gelden dat de afstandsregels, in het bijzonder deze bepaald in artikel 5.9.4.4 van Vlarem II, werden vastgesteld om de hinder voor de mens en het leefmilieu tot een aanvaardbaar niveau te beperken, en geen maatregelen van ruimtelijke ordening en stedenbouw zijn; dat zij er op wijst dat de voorwaarden opgelegd in afdeling 5.9.8 van Vlarem II gelden naast de afstandsregels opgenomen in afdeling 5.9.4.;

2.4.1.3. Overwegende dat de verzoekster wederantwoordt dat de bepalingen van afdeling 5.9.4 van Vlarem II beogen bijkomende voorwaarden vast te stellen m.b.t. de ligging van de stallen, hetgeen maatregelen van ruimtelijke ordening en stedenbouw zijn, terwijl in afdeling 5.9.8 regels worden opgelegd ter beperking van de milieuhinder;

2.4.2. Overwegende dat artikel 20, eerste en tweede lid, van het milieuvergunningsdecreet, ten tijde van het nemen van het bestreden besluit bepaalde :

> "De Vlaamse regering wordt gemachtigd algemene of per categorie van inrichting geldende milieuvoorwaarden uit te vaardigen, waarvan ze, indien om technische redenen noodzakelijk, bij gemotiveerd besluit kan afwijken.
> Met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu kunnen deze milieuvoorwaarden bepalingen bevatten die de toelaatbaarheid van bepaalde inrichtingen in sommige gebieden beperken of verbieden";

Overwegende dat het tweede lid van artikel 20 de Vlaamse regering machtigt om, met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu, verbods- en afstandsregels uit te vaardigen, ook al hebben die regels bepaalde gevolgen op het vlak van de ruimtelijke ordening; dat de bedoelde afstandsregels van Vlarem II wel degelijk met dat oogmerk zijn opgelegd; dat in acht genomen het gegeven dat de wetgeving op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening enerzijds en de reglementering op de hinderlijke, gevaarlijke en ongezonde inrichtingen anderzijds, in principe verschillende doeleinden nastreven, de afstandsregels opgelegd in de stedenbouwwetgeving enerzijds en in Vlarem II anderzijds cumulatief moeten worden toegepast; dat het middel bijgevolg ongegrond is;

2.5. Overwegende dat het bestreden besluit steunt op twee motieven die allebei, elk afzonderlijk, ertoe leiden dat de aanvraag moest worden geweigerd : enerzijds het niet voldoen van de inrichting aan de afstandsregels van Vlarem II, anderzijds de onverenigbaarheid met de wetgeving op het vlak van de meststoffenproductie; dat uit de verwerping van de hierboven behandelde middelen volgt dat het eerstvermelde motief overeind blijft, nu de niet behandelde middelen aan dit motief vreemd zijn, zodat de verwerende partij de vergunning moest weigeren; dat het bijgevolg niet nodig is de andere middelen, die betrekking hebben op het tweede weigeringsmotief, te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig maart tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**